

DANIEL KEHLMANN

EN UZAK
YER

ROMAN

ALMANCA ASLINDAN ÇEVİREN
İSMET SAİT DAMGACI

Daniel Kehlmann
EN UZAK
YER

Can Yayınları: 1770
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 707

Der fernste Ort, Daniel Kehlmann
© Suhrkamp Verlag Frankfurt am Main, 2001
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2006
Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Eylül 2008

Yayına Hazırlayan: Şebnem Sunar

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0986-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Daniel Kehlmann
EN UZAK
YER

ROMAN

Almanca aslından çeviren
İSMET SAİT DAMGACI

CAN YAYINLARI

**DANIEL KEHLMANN'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

BEN VE KAMINSKI / *roman*

Daniel Kehlmann, 1975'te Münih'te doğdu. Felsefe ve edebiyat bilimi öğrenimi gördükten sonra, Kant'ın ‐yüce‐ kavramı üzerine doktora yaptı. Yazıları ve denemeleri *Der Spiegel*, *Guardian*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* gibi pek çok dergi ve gazetede yayınlandı.  yk , roman, deneme ve eleştiri alanlarında ürün veren Kehlmann'ın yapıtları bugüne kadar pek çok ödüle değer görüldü. Yazar, 2001'den bu yana Almanya'daki çeşitli üniversitelerde konuk  ęretim  yesi olarak ders veriyor. Mainz Bilimler ve Edebiyat Akademisi  yesi olan Kehlmann, Viyana ve Berlin'de yaşıyor.

İsmet Sait Damgacı, 1931 yılında İskeğe'de doğdu. On yedi yıl İsviçre'de kaldıktan sonra, lise eğitimini St. Georg Avusturya Lisesi'nde,  niversite eğitimini ise İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde tamamladı. Öęrencilik yıllarından bu yana çevirmenlik yapan Damgacı'nın edebiyat alanında çevirdiği başlıca yapıtlar arasında Bertolt Brecht'in *Korku ve Sefalet Romanı* ile 1970'li yıllarda Beklan Algan'ın kurduğu Tepebaşı Deneme Sahnesi'nde oynanan *Cesaret Ana'nın çocukları* (Muammer Sencer'le birlikte) da bulunuyor.

... artık soluk almıyordu ... bu dünyadan göçmüştü –
nereye, başka hangi düşlere kim bilir...

(Vladimir Nabokov: *Bir Günbatımının Ayrıntıları*)¹

¹ Vladimir Nabokov, “Bir Günbatımının Ayrıntıları”, çev. Seniha Akar, *Bir Günbatımının Ayrıntıları* içinde, s. 102-109; alıntı için bkz. s. 109.

I

“Dikkat edin!” Resepsiyondaki görevli Julian’a merakla baktı. “Geçen yıl biri boğuldu. Geri dönmedi bir daha. Hemen farkına varılmıyor ama, şu akıntı-lar..”

“Öyle,” dedi Julian, “öyle!”

“Onu kesinlikle bulamadılar.”

Julian, dalgın dalgın evet anlamında başını salladı ve havlusunu kolunun üzerine attı. Döner kapı vınlara-yarak çalıştı ve geçmesine izin verdi. Güneş epey alçal-mıştı. Hasır şapkalı bir adam, başını eğmiş, önünden geçiverdi; şişman bir çocuk önündeki futbol topunu her iki eliyle bir palmiyenin gövdesine doğru attı, fakat isabet ettiremedi, topun yokuş aşağı kaçışını çaresizce seyretti. Julian havluyu kendine doğru bastırdı ve geniş bir kavisle tırmanan yolu izledi. Ekimin ortasında hâlâ bu denli sıcak bir yerde bulunmak onu şaşırtı-yordu.

Açık renkli, durgun deniz, ufuktaki belli belirsiz tepelere kadar uzanıyor, tek bir martı aheste bir süzülüşle üzerlerinden geçiyordu. Julian bir süre hareket etmeksizin aşağılara baktı, sigortacıların toplantıları için bu gibi yerleri seçmeleri pek âdetten değildi. Tercih ettikleri yerler daha çok ya taşra kentleri ya da bol yağışlı köylerdi; böyle bir geziye hiç bu kadar sevindiği

olmamıştı.

Yine de iki saat sonra vereceği *Risk Hesaplamasının-
da Kullanılan Elektronik Medyalar* konulu konferansı-
na sıra geldiğinde, ne söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu.
Risk hesaplamasının ne olduğu hakkında şöyle böyle
bir fikri vardı, elektronik medya hakkında ise hiçbir
bilgisi yoktu, yapacağı konuşma için tek bir kelime bile
hazırlamamıştı.

Yola çıkmadan önce bu işi erteleyip durmuştu,
öyle çok gerekçesi vardı ki: incelenmesi gereken form-
lar, sürekli çöküp duran bürodaki bilgisayar, bankanın
kredi servisi ile görüşmeler, amiri Wöllner'in dur durak
bilmeyen kaprisleri. Bu nedenle konuya ancak uçakta
eğilebileceğine karar vermişti. Ne var ki, orada da dal-
gın dalgın oturmuş, kırmızı şarabını yudumlamış ve
yanındaki yolcunun omuzları üzerinden dağların tepe-
lerini ve bulutların yeryüzüne vuran gölgelerini gör-
meye çalışmıştı, üstüne üstlük hiç de alışık olmadığı
alkolün etkisi ile üzerine bir ağırlık çökmüştü. Bu
nedenle konuşma metnini aynı gece, akşam yemeğinden
hemen sonra yazmaya niyet etmişti. Ancak yemek
faslı tahmininden uzun sürmüş, tam iki buçuk saat
boyunca çevresindeki insanların, iş arkadaşlarının
soluk yüzleri, gözlükleri, kepekli saçları ve abartılı
renklerdeki kravatları arasında kalmıştı, yanındaki
kadın da hiç durmadan golf kurallarından, üçüncü
delikten yapılan vuruşlardan, handikaplardan, bilmem
ne zaman başardığı *Hole-in-One*'dan bahsetmiş,
Julian'a konuyu değiştirme şansını bir kerecik olsun
vermemişti; yemekten sonra ise odasında yavaşça
dönüp duran yatağını ancak el yordamı ile bulabilmiş,
uzun zamandan beri ilk kez gözünü kırpmayı başarmış
ve birkaç saniye içinde düşsüz deliksiz bir karanlığa
dalıvermişti. Bu sabaha gelince, davet sahibinin kuru
öksürük nöbetleri ile kesilen hoş geldiniz konuşmasını
dinlemek zorunda kalmış, daha sonra öğle yemeği saa-

ti gelmiş ve ancak şimdi bu konu ile uğraşma fırsatını bulmuştu... Şimdi! Havluyu kendine doğru bastırıp ve başını şöyle bir salladı. Wöllner'in onu buraya getirmesi, kendisini takdir ettiği anlamına geliyordu. Rezil olurlarsa, onu asla affetmezdi.

Julian kararsız bir hareketle tenteli, balkonlu, modası geçmiş çıkma çatılı otele doğru döndü. Sonra denize baktı. Hava tahmin raporuna göre, ertesi gün, yani pazar günü yağmurlu olacaktı, öbür gün de döneceklerdi. Bu, onun son şansydı.

Şişman çocuk, paytak paytak yolun öbür tarafına geçti ve yamru yumru topu yerden almak için eğildi. Yer, sigara izmaritleriyle doluydu, bir çınarın kökleri, tıpkı kahverengi damarlar gibi topraktan dışarı fırlamıştı, bir kertenkele, çıkması ile birlikte otların arasında kayboluverdi. Julian yosunların kokusunu içine çekti. Aklına İtalya geldi, sonra bir daha: İtalya. Gözlüğünü düzeltti ve herhangi bir şey duyar mıyım, diye bekledi.

Ancak bunun için kredi servisindeki adamı ve bankaya olan borçları, Wöllner'i, sevmediği işini, bir daha telefon etmemesini söyleyen Andrea'nın sesini aklından çıkarmayı başarması gerekiyordu. Terini sil-di. Boğuk bir ses duydu, top döne döne ayaklarının dibine yuvarlanmıştı: Pisti ve iyi şişirilmemişti. Önce yolun aşağı tarafında duran, omuzları düşmüş çocuğa baktı. Sonra da topa. Ve yoluna devam etti.

Çakıl taşları ayakkabılarının altında gıcırdayordu. Yapacağı şu konuşma. Herkes gözünü ona dikecek, o ise gözünün ucu ile, alnı sabırsızlıktan kırış kırış olmuş Wöllner'in kel kafasına bakacak, sonra da derin bir nefes alarak gerçekleşmeyecek bir mucizeyi bekleyecekti, sessizlik yayıldıkça yayılacak ve tam her şeyi atlattığına inanmak üzereyken, daha hiçbir şeyin bitmediğini, o anın hâlâ sürdüğünü anlayacaktı... Durdu. Yol, kıyıda balçıklı bir yerde bitiyordu.

Ortalıkta in cin top oynuyordu. Kirli bir havlu, üstüne basılıp dümdüz edilmiş bir teneke kutu ve atılan sigara izmaritleri yerde yatıyordu. Suda, aşağı yukarı yirmi metre mesafede, bir şamandıra batıp çıkıyordu. Dalgalar ağır ağır yaklaşıp geri çekiliyordu. Julian duraksadı. Sonra soyunmaya başladı.

Serin bir esinti sırtını yaladı, içgüdüsel bir tepki ile omuzlarını kasti. Karnı ve göğsü bembeyazdı, utanarak fark etti ve kimsenin onu görmediğine sevindi. Çırlıçılak kaldığı anda kalbi çarpmaya başladı, suyun içinden birinin çıkıp gözünü ona dikmesinden endişe eder gibiydi, ama bu duygu hemen geçti, mayosunu giydi, kimsenin geldiği gittiği yoktu. Elbiselerini katladı, özenle yere koydu ve gözlüğünü çıkardı.

Ne zaman böyle davranırsa, dünyanın sallandığını sanır, etrafındaki keskin çizgiler, renklere ve belirsiz hareketlere dönüşüp bir sisin içinde dağılır giderdi. Aniden otele dönmek istedi, önemi azımsanmayacak yeni medyalar, zamana uymak, farklı hesaplama teknikleri, sanal âlemin gittikçe artan önemi, yeni oluşan bütün o ekonomi dalları ve buna benzer birkaç beylik lafı art arda sıralayacak vakti vardı hâlâ, hoş olmayacaktı tabii, kekelerci de herhalde, birkaç kez de baştan almak zorunda kalırdı, Wöllner bunları hoş karşılamayacaktı, ama yine de hiç yoktan iyiydi! Gözlüğünü gömleğinin üstüne koydu ve ayakkabılarını çıkardı. Bağlarını görmeden çözmek hiç de kolay olmadı. Oda anahtarını ayakkabısının sağ tekinin en dibine sokuverdi.

Yalınayak yürümek ona zor geldi. Zemin kumlu ve yumuşaktı, topuğuna bir şeyler battı; dengesini yitirmek için kollarını iki yana açtı. Kendini gülünç hissediyordu. Çelimsiz ve bembeyazdı, çıplaklığa alışık değildi, kör gibiydi. Aklına yine Wöllner geldi, sonra yine bankadaki adam ve Andrea'nın telefondaki kısık sesi. Koca bir adım attı, suyun serinliğini ayak bileğinin-

de, baldırlarında, dizlerinde ve –nefesini tuttu– tüm bedeninde hissetti. Dizlerini büktü, kollarını öne doğru uzattı ve kendini suya bıraktı.

Vücudu öne doğru atıldı. Kafasını geriye itti, her nedense saçlarının kuru kalmasına önem veriyordu, belli bir tempoda kararlı hareketlerle yüzdü. Suyun soğuşuna dayanabiliyordu artık. İçini, nedenini bilmediği bir sevinç kapladı, anlamsız ama güçlü bir duyguydu, bastırılması mümkün değildi, neredeyse kahkaha atacaktı. Etrafındaki su, koyulaşmış ve soğumuştü. Ama artık aldırımıyordu, vücudu alışmıştı. Kıyı epeyce uzakta kalmıştı, Belki de yanılıyordu, gözlerine artık güvenemiyordu. Sahi, orada bir şamandıra yok muydu?

Sırtüstü yattı.

Kanatlarını çırpan bir kuşun gölgesi, aheste bir süzülüşle önünden geçti. Güneş gözünü alıyordu, gözlerini kapadı. Öbür gün eve, yağmurlu sonbahara dönecekti, hatta hava tahmin raporu gelecek hafta ilk karın yağacağını söylüyordu; birdenbire bütün bunların olabileceğine pek de ihtimal vermedi: Yavaşça ayaklarını oynattı, ellerinin suyun üzerinde duruşunu, suyun onu taşıyan ve taşımaya devam edecek yumuşak gücünü hissetti.

O da ne? Gözlerini ovuşturdu ve etrafına baktı. Onu ne korkutmuştu öyle? Kıyı gözden kaybolmuş gibiydi, denizin ortasında bir yerlerde olmalıydı; bu kadar açıldığını fark etmemişti. Saat kaçtı acaba? Saatine bakmak istedi, ama otel odasında bıraktığı aklına geldi. Düşündü, gözlerini kıstı ve yüzmeye başladı. Güneş öncesine göre alçalmıştı, daha fazla göz alıyordu, ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu.

Kıyı yakınlaşmamıştı. Omuzları ve kolları ağrımaya başlamıştı, nefesi ıslık çalar gibi ötüyordu. Tepelerin ardında, o ana kadar farkına varmadığı sivri bir dağ gördü, gözlerini kırıştırdı, açtığındaysa bir daha göre-

medi. Kollarındaki ağrı artmıştı. Daha yavaş yüzmeli, kollarına kramp girmesine izin vermemeliydi, çünkü krampın tehlikeli bir şey olduğunu okumuştı. Saçlarını yüzünden çekti. Soluk soluğa kalmıştı. Ayağına bir şey değdi.

Ama yalnızca soğuk bir akıntıydı. Yine de temposu bozulmuştu, sular gözünün üzerinden akıp geçiyordu, soluğu hızlanmıştı. Bütün gücüyle yüzmeye devam etti, ancak bir şeyin onu tuttuğunu hissetti. Kıyı yaklaşmak bilmiyordu. Telaşlı hareketler yapmaya başladı, nefes alabilmek için çırpındı, su yuttu, öksürük nöbetine tutuldu ve tükürdü. Sonra yine bacaklarına bir şeyin değdiği hissine kapıldı; kollarını havaya kaldırdı, sesler kesildi, geri geldi, yine kesildi ve battığını hissetti.

Eğik bir açıyla suyun derinliklerine düşen ışıktan mızraklar. Karanlığa dönüşen yeşil bir ışık. Bir balık hızla önünden geçti. Tel tel olup ayrıışmış, ama hâlâ dal çıkaran bir ağaç gövdesi..

Kendini kurtardı, tekrar su yüzüne çıktı. Havayı çekti içine, öksürdü, tükürdü ve birdenbire, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu anladı. Kıyı ilk kez daha yakına gelmiş gibiydi. Nefesini ancak tutabildi.

Uçuşan benekler, balıklar, belki de yapraklardan oluşan kümecikler, dik inen ışık huzmeleri, küp biçiminde madenî bir cisim, kapısı açık, hurdaya atılmış, pas tutmuş bir buzdolabı. Mücadele ediyordu. Sanki ondan güçlü bir düşman onu mıhlamışçasına çırpınmaya başladı, bulunduğu yerin çok çok ötesinde suyun yüzeyini görebiliyordu, uzakta titrek pırıltılar. Çırpınmaya devam etti, ya batıyor ya çıkıyordu, hangisi doğru, bilmiyordu, su yutuyor ve kalbi şaha kalkıyordu; biraz daha su yuttu, sonra su yüzüne çıktı, kollarını iki yana uzattı ve aniden ters yöne gittiğini anladı. Yumuşak bir şey adeta okşarcasına boynuna değdi, bir sarmaşık dalıydı, sıyrılıp kurtulmak istedi, ona doğru

vurdu, bağırarak istedi, bağırarak ve birdenbire her şey tepetaklak oldu: Gökyüzü, dağların derinlere vuran bükümlü silueti altında asılı kalmıştı, sonra yukarıya, çimenlere, ayrışan ağaç gövdesine, uzun saplı başaklara, sarmaşığa, buzdolabına doğru çıktığını hissetti, bir balık sürüsü bir anda yön değiştirdi. Bedenini boydan boya kaplayan sağırlığı hissediyordu hâlâ.

Sonra hiçbir şey hissetmez oldu.

Birileri ona bir şeyler soruyordu, yanıt verdi. Bir aynalar labirentinin içinden geçiyordu, birçok aynanın içinden ve her birinden akseden görüntüsü ona bakıyordu. Etrafında arsız, gür, o güne dek hiç görmediği bitkiler türemişti. Kendisine tanıdık gelen bir dilde sorular soruluyor, ancak o çeviremiyordu, tıpkı müzik veya salt fikirler gibi, yine de yanıt vermeye çalışıyordu, ama kendi yanıtını anlayamıyor, yeniden deniyordu. Sonra birdenbire kavramaya başladı.

Gözlerini açtı.

Bir karınca, üzerinde bir su damlasının parıldadığı otun sapına dokunuyordu. Üstüne tırmandı, yaprak karıncanın ağırlığı altında eğildi, rüzgârın yardımıyla sallanarak yine eski konumuna geri döndü. Su damlasına dikkatle baktığında, içinde yansıyan güneş yuvarlak ve belirgin bir biçim aldı. Bir arı havalandı, otların arasından göğün mavisi görüldü. Arı, kafasının yanından geçti, vızıltısını çok gürültülü buldu; arı daha sonra bir yere kondu, soluklandı ve havaya karıştı. Birdenbire kustu.

Dalga dalga kramplarla sarsıldı, tekrar tekrar sarsıldı. Sonra geçti, doğrulmak istedi, ama halsizdi, başı dönünce kendini yeniden yerde buldu. Dizleri tutmuyordu, pelte gibiydi sanki, ayağa kalkması epey zaman aldı. Gözüksüz pek seçemese de, karşıdaki bina otel olmalıydı, hemen aşağısında da suya girdiği yer. Akıntının onu dibe doğru çektiğini, mücadele ettiğini, sonra da mücadeleyi bıraktığını anımsıyordu; gözlerinin

önünde görüntüler belirdi, nereden geldiğini bilmediği parça parça anılar. Neredeyse bomboş bir kahvehane, bir oda dolusu dans eden insan, gece vakti bir tren vagonu, bir kar fırtınası ve uzaklarda bir sahil şeridi. Ama en önemlisi: Kıyıya nasıl varmıştı?

Başı ağrıyordu. Kesik kesik soluyordu, göğsünde bir sıkıntı vardı. Otlar önünde eğiliyordu, sivrisinekler havada dans ediyor, sanki bir rüyanın içinden geçiyordu. Elleri ve dizleri titriyor, taşlar ayağına batıyordu. Ama taşların olduğunu sandığı yerde elbiseleri duruyordu. Yere eğildi, eğilince yine başı döndü ve geçmesini bekledi. El yordamıyla gözlüğünü bulmaya çalıştı, buldu ve taktı.

Gördüğü ilk şey, sigara izmaritleri, teneke kutu ve iki havlu oldu: Biri onundu, öbürüyse balçığın neminden bolca nasibini almıştı. Tepeler hem daha belirgin hem de deniz büyümüşçesine daha uzaklara çekilmiş gibiydi. Elini gömleğine doğru uzattı ve aynı anda konferansı kaçırdığı aklına geldi. Buna çok bozulacaklardı, hiç kimse az kalsın boğulduğuna inanmayacaktı, onu gören yoktu ki, özrünün kabulü için illa ki ölmesi gerekirdi. Geçen yılki o adam gibi ortadan kaybolması ve bir daha hiç dönmemesi. Böylece ilk vaka da olmazdı tabii...

Donakaldı.

Üşüyordu. Hareketsiz, öylece dururken zamanın geçip gittiğini, bulutların gökyüzünde dolaştığını, denizin renginin değiştiğini ve güneşin battığını hissetti. Nefesini tuttu. Yavaşça elini geri çekti.

Kollarını kavuşturdu ve doğruldu. Dişleri soğuktan birbirine vuruyordu. Ortalıkta hâlâ kimseler görünmüyordu, acele etmeli, ne yapacaksa şimdi yapmalıydı; ya şimdi ya da asla. Şimdi!

Ne var ki hâlâ oracıkta duruyordu. Hayır, imkânsızdı bu. Gündüzleri ya da uykusuz gecelerde gözüne uyku girene kadar insan bunun hayalini kurar, yine de

yapmaz. Gözlüğünü çıkarıp gömleğinin üzerine geri koydu. Elini ayakkabısının içine soktu ve oda anahtarını çıkardı. Sonra koşmaya başladı.

Yalınayak, yalpalayarak otele doğru koştu. Sol ayağının topuğu acıyordu, bir cam kırığına basmış olmalıydı, ancak durup yokladığında kana rastlamadı. Koşmaya devam etti. Hareketin etkisiyle ısınmıştı; gözlerini kıstı ve yolunu şaşdırmamak için bütün dikkatini topladı: Öyle bir sisin içinden geçiyordu ki, bunun benzerini ancak ateşler içinde kıvrandığında ya da okul yıllarında kim olduğunu bilmediği, bugüne kadar da öğrenemediği birinin gözlüğünü sakladığı gün yaşamıştı; içgüdüsel bir hareketle ellerini öne doğru uzattı – ama düşmedi, içindeki bir şey ona yol gösteriyordu. Acı dolu bir çığlığı güçlkle bastırdı, ayak parmakları futbol topuna çarpmıştı, top yuvarlanmaya, yokuş aşağı zıplamaya başladı, bir kez, bir kez daha ve son bir kez daha zıpladı. Julian foş diye bir ses duydu, sonra ses kesildi. Bırak gitsin, diye tekrarlayıp duruyordu içinden bir ses, bırak gitsin, bırak gitsin; bir şey olmaz!

Otele varmıştı. Eğri bir duvar önüne dikildi, el yordamıyla duvar boyunca ilerledi ve arka kapıyı aradı. Birine rastlama olasılığı yoktu: Sezon sona erdiğinden, şimdi hepsi de büyük salonda oturup önlerine bakan, çöp adamlar çizen, gözlüklerini geriye itip başka şeyler düşünen ya da hiçbir şey düşünmeyen kongre katılımcıları dışında konuk yoktu. Personel akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü. Bir kapı buldu, iterek açtı ve kendini alçak tavanlı bir koridorda buldu, ortalık amonyak ve sidik kokuyordu.

Her şey, görünmeden odasına çıkabilmesine bağlıydı. Kalbi deli gibi çarpıyordu; hâlâ sıırılsıklamdı. Zemin ona soğuk ve kirli geldi, koku dayanılacak gibi değildi. Merdiven oradaydı, elektrik düğmesini aradı, bulamadı ve yukarıya karanlıkta çıktı. Birinci kat: Sesler duydu, ayak sesleri yaklaşp uzaklaştı; hızla yürü-

meye devam etti.

İkinci kat. Koridor. Sağlı sollu kapılar, yeniden bir halının üzerine basmak insana iyi geliyordu. Gözlerini kıstı, lambalar bir an için eski şekillerini aldı, sonra yine açık lekeler haline dönüştü. Oda numaraları: İki oradaydı işte, sıfır... Tabii ya, bu kattaki tüm odalar iki ile başlıyordu. Dört, beş, yedi, ya dokuz neredeydi? Şurda! Öne doğru eğildi, işte, gerçekten de iki yüz dokuzdu. El yordamıyla anahtar deliğini bulmaya çalıştı, parmakları pirinç kaplamanın üzerinde kaydı, bir daha, bir daha kaydı, koridorun sonunda bir kapı açıldı. Gözlerini yumdu, anahtarı ucundan kavradı – sakın ol, dedi kendi kendine, sakın ol–, kilidin yerini buldu, sendeleyerek odaya girip kapıyı arkasından hızla vurdu.

Yatağın üzerine oturdu ve ellerini kafasına bastır-
dı. Ayağa kalktı ve oturdu. Tekrar ayağa kalktı. Masa-
sında cüzdanı, konuşma metnini yazmış olması gere-
ken boş not defteri, iki tükenmez kalem, kol saati
duruyordu. Cüzdanını açtı. İçinde yeterince para vardı;
seyahate çıktığı zaman, akla gelmeyecek acil durumlar
için hep fazla fazla para bozdururdu, ama bu kez iyi
etmişti. Cüzdanın ikinci bölmesinde hâlâ Andrea ile
birlikte çektiydikleri bir resim duruyordu. Bundan bir-
kaç ay önce, taşrada bir pansiyonda geçirdikleri yağ-
murlu bir hafta sonunda çekilmişti: uzayıp giden öğle-
den sonraları, uzun boylu yürüyüşler, televizyon karşı-
sında geçirilen bitimsiz akşamlar, geceleri ise olur da
birkaç saatliğine uyumayı becerebilirse eğer, çöller, bir
sürü güneş altında kumullar ve soluk renkli bir denizi
görüp durduğu o hep aynı rüyalar.

Banyoya geçip kurulandı. Üşütmemeliydi! Bu,
karardan öte bilgi, bilgiden de öte apaçık bir şeydi:
Üşütmeyecekti.

Giyindi. Pantolonunu, gömleğini ve kazağını üze-
rine çekti, ceketi dolapta bıraktı, eksikliği dikkat çeke-

bilirdi. İyi ki yanına ikinci bir çift pabuç almıştı. Cüzdanından iki banknot çıkardı; bunlar tren bileti almaya yeterdi, sonrası için ise bir yol bulması gerekecekti. Evinin anahtarını aldı ve pasaportunu cüzdan, saat ve resminin yanına bıraktı.

Pencereye doğru baktı. Hava kararmaya başlamıştı, tepeler koyulaşmış, gökyüzünün önüne dikilmişti, son bir kızılık suyun içinde erimekteydi. Suyun üstünde birkaç tekne, bir şeyler ararcasına düzgün aralıklarla birbirini izliyordu. Ama onu aramıyorlardı, daha değil. Penceresinin altındaki park yerinde adamın biri çömelmiş, bir arabanın yanında duruyordu. Julian döndü. Duvardaki aynadan yatağı, masayı ve banyonun açık duran kapısını görüyordu. Telefon çaldı.

Elini telefona uzatıp geri çekti, telefon tekrar çaldı. Telefona doğru baktı, pencereye baktı, tavana baktı, telefon tekrar çaldı. Mayosunu aldı, oda kapısını açtı, dışarıya çıktı, anahtarı çıkardı ve merdivenden aşağı, birinci kata indi. Kulağına sesler çalınıyordu, durdu, ama sesler uzaklaştı; zemin kata doğru inmeye devam etti. Koridor boyunca yürüdü – sağa, hayır, yanlış yöne gidiyordu, sola! İterek kapıyı açtı ve açık havaya çıktı.

Hava sıcak ve kuruydu, birazdan karanlık basacaktı. Mayoyu kendisine bastırdı. Herhalde çok gülünç bir görünüm sergiliyordu, ama arabanın yanındaki adamın onunla ilgilendiği yoktu. Julian yavaşça döndü, gideceği yönü buldu ve koşmaya başladı. Yirmi dakika sonra istasyona varmış olurdu.

Ayakkabılarına baktı, ayaklarının altında toprağın sertliğini hissediyordu. Yanından geçtiği fıstıkçamları, koyu renkli sütunlar misali birer birer ardında kalıyordu, bir araba yanından geçti: Arka farları küçüle küçüle şimdi hepten görünmez olmuştu. Vücudunun hiç ağırlığı yokmuş gibi geliyordu ona, nefesi düzenliydi, hep böyle koşmayı isterdi. Nereye olursa olsun. Yeter ki hep ileri.

II

İlk kez on bir yaşında evden kaçmıştı. Sıradan bir sabahtı. Çalar saatin sesi ile aniden uykudan uyanmıştı: Bir süre, gördüğü rüyanın parçası olmaya devam etmiş, daha sonra bir güç onu rüyadan koparmıştı, ardından rüya da belleğinden silinip gitmişti, geri dönememişti. Ağzında acı bir tat, genzinde ıstırap veren kuru bir his kalmıştı. Jaluzilerde ışıktan şeritler, dolapta toplarını havaya dikmiş plastik uzay gemisi, üzerinde ise birkaç ay önce raptiyeyle tutturduğu bir Yoda posterini. Banyoya açılan koridorda: yalınayak bastığı yumuşacık halı, babasının elektrikli tıraş makinesi, annesinin parfüm şişeleri, dişlerini fırçalarken nedense her defasında gözüne takılan kırık fayans.

Annesi her zamanki gibi uzun uzun uyuyordu, kardeşi okula gitmişti bile, babası büroya gideli hayli olmuştu. Köpeğe gelince; altı ay önce ölmüştü, onun artık olmadığını kabul etmek hâlâ zordu, ne burada ne de başka yerde, dünyadan tümüyle ayrılmıştı. Her sabah yaptığı gibi, mısır gevreklerinin üzerine süt döktü ve yumuşarken nasıl çıtırdadıklarına kulak kabarttı. Birkaç kaşık aldı, sonra ayağa kalktı, çantasını topladı, önemli hiçbir kitabı unutmamaya çalıştı – bu, seyrek başardığı bir işti. Çantası öyle ağırdı ki, sırtına almak üzere kaldırırken canı yandı. Sokak kapısı arkasından kapanarak kilidin yuvasına oturdu.

DANIEL KEHLMANN

EN UZAK YER

ROMAN

Bir sigorta şirketinde çalışmakta olan Julian, daha 11 yaşındayken evden kaçmaya kalkışmış, ama bu kaçış başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bir iş seyahati sırasında bir gölde ciddi bir boğulma tehlikesi geçirince, bunu fırsat bilir ve ortadan kaybolur. Herkes öldüğünü sanacak, o da yeni bir yaşama doğacak, her şeye sıfırdan başlayacaktır.

İşler Julian'ın beklediği gibi gidecek midir? Yoksa her şey eskisi gibi mi sürecektir? Julian, kendi sıradan varoluşunu aşip bambaşka bir yaşama yelken açabilecek midir?

Günümüz Alman edebiyatının en çok okunan ve en saygın yazarlarının başında gelen **Daniel Kehlmann**, en güzel romanlarından biri sayılan *En Uzak Yer*'de, bir insanın kendi yaşamından firar edip öz benliğinin dışındaki birine dönüşüp dönüşmeyeceğini sorguluyor. Türkçede *Ben ve Kaminski*'yle tanıdığımız yazar, yaşam karşısındaki alaycılığını burada da elden bırakmıyor.

KAPAK RESMİ: S.P. RAYNER

ISBN 978-975-07-0986-9

9 789750 709869

<http://www.canyayinlari.com>